

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/58/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5122202305
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5122202305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobkyne: D. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, A. M. F., právne zastúpená spoločnosťou Stehura & partners, v.o.s., so sídlom Fraňa Kráľa 2080, Čadca proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25/25, Bratislava, právne zastúpená JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou so sídlom L. XXXX/XA, Q., o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41Csp/16/2022-85 zo dňa 30. júna 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni 100 eur titulom finančného zadosťučinenia a vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia **z a m i e t a**.

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 170 eur a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Východiskovo súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa sa ako spotrebiteľ úspešne (právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 4Csp/112/2018) domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa pri súčasnom nedodržaní povinností poskytovateľa úveru z hľadiska dodržania obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere - zavádzajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov mohol ovplyvniť ekonomické správanie žalobkyne. Na základe uvedeného sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej považoval za potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný k reparácii vzniknutého stavu neprikročil. Žalobkyňa sa preto domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala.

3. Nadväzne okresný súd argumentoval, že z textu aplikovaného zákonného ustanovenia (§ 3 ods. 5 zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - citované v napadnutom rozsudku) vyplýva, že základným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, čo žalobkyňa spĺňa. Okrem tejto formálnej podmienky vyžadovanej zákonom, sú taktiež dôvody na strane žalobkyne, ktoré vzhľadom na individuálnu povahu jej sporu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňujú. Žalobkyňa sa totiž musela svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia domáhať pred súdom, keďže žalovaný neplnil dobrovoľne. Je potrebné taktiež konštatovať, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť jej ujmu ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo, keď spotrebiteľka nad

rámec svojich povinností uhradila celkovo sumu 346 eur, hoci zákon č. 250/2007 Z.z. ani nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola spôsobená ujma.

4.Súd prvej inštancie pri ustálení výšky primeraného zadosťučinenia vychádzal zo žalobkyňou uplatnenej výšky a prihliadal na primeranosť uplatneného nároku, jeho satisfakčnú a sankčnú funkciu. Žalobkyni právoplatne priznané bezdôvodné obohatenie rozhodnutím v konaní vedenom sp. zn. 4Csp/112/2018 predstavovalo sumu 346 eur a žalobkyňou uplatnený nárok zadosťučinenia sumu 170 eur, čo je približne polovica, ktorú čiastku podľa súdu, možno považovať za primeranú satisfakciu za to, že žalobkyňa musela vstúpiť do súdneho sporu so žalovaným o zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Zároveň je dostatočnou sankciou pre žalovaného, ktorá by mala žalovaného odradiť od používania neprijateľných klauzúl v spotrebiteľských zmluvách.

5.O trovách konania rozhodol okresný súd pri aplikácii § 262 ods. 2 CSP tak, že procesne úspešnej žalobkyni priznal právo na ich náhradu v plnom rozsahu.

6.Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7.Uviedol, že rešpektuje rozhodnutie Okresného súdu Žilina č.k. 4Csp/112/2018 zo dňa 08.12.2020, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 346 eur spolu s prísl. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Predmetné rozhodnutie má však dostatočne sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie. S ohľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu považuje priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojvoľnom a arbitrárnom výklade práva. Predmetné ustanovenie síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.

8.Podľa odvolateľa na právnu úpravu nemajetkovej ujmy spotrebiteľa zakotvenú inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia sa primerane vzťahujú ustanovenia náhrady ujmy podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedeného potom vyplýva, že v prípade, ak osobitný právny predpis, ktorým je Zákon o ochrane spotrebiteľa neupravuje výšku finančného zadosťučinenia, v prípade ak vzniku nemajetkovej ujmy, súd je povinný aplikovať ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Žalovaný odmieta vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že jej spôsobil svojím konaním nemajetkovú ujmu, preto pri posudzovaní svojho konania žiada dôslednú aplikáciu relevantných vnútroštátnych, európskych predpisov.

9.Taktiež žalovaný žiada, aby sa pri posudzovaní uplatneného práva posudzovali konkrétne okolnosti vrátane konania žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konal v rámci kontraktčného postupu ľahostajne, a o úver požiadal celkovo štrnásť krát. Vážnosť vôle totiž nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa, pričom takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu priznaním finančného zadosťučinenia. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa totiž výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého bola prenesená istá povinnosť aktivity, keď ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje“. Skutočnosť, že spotrebiteľ (žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa.

10.Žalovaný má za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa posudzovaného záväzkovo-právneho vzťahu. Netvrdila a nepreukázala, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť. Naopak, svojím podpisom prejavila súhlas s tým, že bola osobitne poučená o jednotlivých náležitostiach zmluvy. V konaní však musia byť zohľadnené všetky okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad, teda, či v tomto prípade žalobkyňa utrpela nejakú morálnu ujmu, prípadne v akom rozsahu. Žalovanému nie je zrejmé, na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške až 170 eur. Opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na

prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyni žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla.

11. Všetky predpoklady priznania finančného zadosťučinenia musia byť naplnené kumulatívne. Vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. V zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia ale nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti (v zmysle generálnej prevencie). Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej funkcie, teda funkciu preventívnu. Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč množinou existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t. j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. V danom prípade nie je priznaním finančného zadosťučinenia naplnená jeho preventívna funkcia ani z toho dôvodu, že žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úverových vzťahoch už niekoľko rokov konštatovanú neprijateľnú zmluvnú podmienku nepoužíva. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma sa do popredia dostáva kompenzačná funkcia (*restitutio in integrum*), t. j. navrátenie do predošlého stavu. V danom prípade bolo žalobkyni priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať.

12. Napokon, určenie konkrétnej výšky je síce vo výlučnej kompetencii všeobecných súdov, ktoré sú povinné individuálne posúdiť každý jednotlivý prípad s ohľadom na kritériá stanovené v zákone, avšak tieto sú povinné priznať výšku finančného zadosťučinenia aj riadne odôvodniť s poukazom na nemateriálnu ujmu, ktorá spotrebiteľovi vznikla. V tejto spojitosti poukázal na závery aplikačnej praxe súdov Českej republiky, v zmysle ktorých: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha. Ve formě zadosťučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadosťučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: *Obchodní zákoník, komentář*, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148). V rozsudku ze dne 25. 3. 1998 sp. zn. I. Odon 45/97 Nejvyšší soud dovodil, že „přiměřenost výše peněžního zadosťučinění musí být posuzována jak z objektivních, tak subjektivních hledisek“ (srov. též Faldyna, F. a kol. - autor příslušné části Hajn, P.: *Obchodní zákoník s komentářem*, I. díl, Codex 2000, str. 143.). V každém případě jsou subjektivní momenty z hlediska výše přiměřeného zadosťučinění pouze momenty doplňkovými.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29 Odo 652/2001, zo dňa 18.09.2002).

13. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobkyňa navrhla rozsudok potvrdiť.

14. Zopakovala podstatnú argumentáciu okresného súdu a zdôraznila, že súd prvej inštancie uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Taktiež zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa sa domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala. Zároveň, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne ako spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo.

15. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia zákon o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi

a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Za jedinú, objektívne a exaktné kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil. Cieľom daného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

16. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 - 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

17. Náležite samotný odvolateľ/žalovaný pripustil/potvrdil existenciu právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého sa žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne domohla nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, založeného na konštatovaní porušenia práv spotrebiteľa.

18. Nadväzne platí (ako uviedol už i súd prvej inštancie) aktuálne už ustálený záver aplikačnej praxe (predovšetkým rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019), a to, že jediným predpokladom, ktorý aplikované ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa zákona vyžaduje pre úspešné uplatňovanie nároku spotrebiteľa na finančné zadosťučinenie, je práve a len skutočnosť, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Predmetná kvalifikovaná okolnosť v konkrétnostiach súdnej veci nepochybne nastala a to právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Žilina vydaného (dňa 8.12.2020) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Csp/112/2018.

19. Konštatované zakladá záver o opodstatnenosti základu uplatneného nároku.

20. Ďalšia (podstatná) časť odvolacej argumentácie žalovaného sa týka výšky/primeranosti finančného zabezpečenia.

21. Žiada sa v danej spojitosti zdôrazniť, že zákon č. 250/2007 Z.z. v dotknutom ustanovení § 3 ods. 5 nestanovuje (ani demonštratívne) žiadne špecifické kritériá, od ktorých by sa mala konkrétna výška náhrady finančného zadosťučinenia odvíjať. V zmysle záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 92/2021 z 30.6.2022 jediným kritériom je samotná primeranosť zadosťučinenia.

22. Neobstojí preto bez ďalšieho tvrdenie žalovaného, že súd je povinný aplikovať ustanovenie § 13 ods. 3 OZ. Na druhej strane, pokiaľ sa žalovaný domáha zohľadnenia konkrétnych okolností prípadu, práve takto okresný súd v rámci svojej úvahy postupoval (body 2 až 4 tohto odôvodnenia).

23. Účelová a nesprávna je argumentácia odvolateľa, v zmysle ktorej priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak, pričom v danom prípade bolo žalobkyňi priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je čo kompenzovať. Opísané môže byť jedným z hľadísk/kritérií posudzovania výšky primeraného zadosťučinenia, nespôsobuje však zánik tohto nároku.

24. Pripustením tejto logiky žalovaného by sa obsolentnou stala predmetná norma paradoxne vo vzťahu ku všetkým tým spotrebiteľom, ktorý sa úspešne domohli práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Avšak práve to, že spotrebiteľ musí absolvovať súdne konanie (čo by nemusel, pokiaľ by žalovaný ako dodávateľ neporušil svoje povinnosti), aby sa domohol vrátenia svojich finančných prostriedkov (ako tomu bolo i v súdnej veci) je skutočnosťou (jednou zo skutočností), ktorej peňažným „zohľadnením/ekvivalentom“ je dotknutý právny inštitút (primeraného zadosťučinenia spotrebiteľa). Z tohto dôvodu sa zároveň nejedná o duplicitné (keďže pri „prvom“ rozhodnutí spotrebiteľ získal bezdôvodné obohatenie, teraz/aktuálne získal náhradu za porušenie svojho práva) sankcionovanie, ako to tendenčne podsúva

odvolateľ. Napokon i samotný žalovaný osobitne (bod 12 tohto odôvodnenia) zdôrazňuje potrebu brať do úvahy „imateriálne“ prvky/aspekty.

25. Bez akejkoľvek právnej relevancie ostáva námietka odvolateľa, že žalobkyňa netvrdila a nepreukázala, že si žalovaný nesplnil svoju poučovaciu povinnosť. Vo vzťahu k určujúcej okolnosti - existencii právoplatného rozhodnutia, na základe ktorého sa žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne domohla nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, založeného na konštatovaní porušenia práv spotrebiteľa - totiž uvedené postráda akúkoľvek vecnú súvislosť.

26. Pokiaľ žalovaný predkladá výpočet funkcií primeraného zadosťučinenia, tými sú skutočne predovšetkým funkcie satisfakčná a funkcia odradenia veriteľa (generálna prevencia) od porušovania práv spotrebiteľa, ktorých naplnenie je namieste i v okolnostiach súdnej veci. Zodpovednosti dodávateľa pritom (logicky) nemôže zbaviť ani okolnosť, že spotrebiteľ žiada o úver opakovane.

27. Odvolací súd tu dospel k záveru, že primeraná osobitostiam posudzovanej veci, tak ako ich vymedzil súd prvej inštancie, t.j. keď v postupe/konaní dodávateľa/žalovaného v rámci uzatvárania zmluvy o úvere konštatoval jedno pochybenie - zavádzajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov - a následne (ešte) zohľadnil skutočnosť, že žalovaný k reparácii vzniknutého stavu neprikočil, resp. že priznané bezdôvodné obohatenie predstavovalo sumu 346 eur, je nižšia čiastka primeraného finančného zadosťučinenia a to suma 100 eur. Neosvojil si teda (tú) konštrukciu okresného súdu, ktorá primeranosť viazala na polovicu hodnoty bezdôvodného obohatenia. Na základe opísaných úvah pristúpil k zmene napadnutého meritórneho výroku v podobe priznania primeraného zadosťučinenia vo výške 100 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

28. Rozhodovanie o (celkových) trovách konania má svoj základ v § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

29. Izolované/formálne matematické pomerovanie neúspechu v konaní by bez ďalšieho viedlo k záveru o približne rovnakom procesnom úspechu sporových strán. Odvolací súd však s dôrazom na potrebu materiálneho aspektu/prvku rozhodovania upriamuje pozornosť na závery vyplývajúce z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 399/2019 z 15.4.2020, v zmysle ktorých (záverov) ani nová procesná úprava (napriek absencii výslovného textu normy v porovnaní s úpravou predchádzajúcou) nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu (v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy), ako je tomu i v súdnej veci.

30. Určujúcim z naznačených hľadísk je potom jednoznačné konštatovanie danosti nároku (jeho základu) žalobkyne, pričom samotná výška nároku je daná „len“ úvahou súdu. Za (plne) úspešnú vo veci samej je teda (vo svetle uvedeného) namieste (pre účely náhrady trov) považovať žalobkyňu. O konkrétnej výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie prostredníctvom uznesenia vyššieho súdneho úradníka.

31. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.